

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคนและคนเป็นผู้พัฒนาและรับผลของการพัฒนา ประเทศไทยที่จัดการศึกษามีประสิทธิภาพโอกาสพัฒนาประเทศย่อมมีความเป็นไปได้มากที่สุด พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชปณิธานที่จะพระราชทานการศึกษาเพื่อพัฒนาชีวิตราษฎร ทรงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาพลเมืองให้มีคุณภาพด้วยการให้การศึกษา เพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้และมีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ทั้งส่วนบุคคลและประเทศชาติ ดังจะเห็นได้จากพระบรมราโชวาท ด้านการศึกษา บางตอนที่ได้พระราชทานแก่คณะครูและนักเรียน ณ ศาลาดุสิดาลัย เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2504 ความว่า

"...การศึกษาเป็นปัจจัยในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล สังคมและบ้านเมืองใดให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างครบถ้วนพอเหมาะกัน ทุก ๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญมั่นคงของประเทศชาติไว้และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไปได้ตลอด" (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2545)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตราที่ 49 มีใจความสรุปว่า ให้สิทธิประชาชนได้รับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพหรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก จะต้องได้รับการสนับสนุนจากรัฐให้ได้รับการศึกษาอย่างทัดเทียมกับผู้อื่น และ มาตราเดียวกัน วรรค 3 กล่าวว่า ส่งเสริมการศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทั้งนี้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนยุทธศาสตร์ สำหรับการศึกษาของประเทศในระยะ 15 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2545 จนถึง พ.ศ. 2559 กำหนดให้นโยบายของรัฐบาลจะต้องมุ่งพัฒนาสังคมให้เป็นสังคมแห่งความรู้ นำพาไปสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ ให้คนไทยทั้งปวงได้รับโอกาสเท่าเทียมกันที่จะเรียนรู้ และฝึกอบรมได้ตลอดชีวิต มีปัญญาเป็นทุนไว้สร้างงาน สร้างรายได้และนำพาประเทศให้รอดพ้นจากวิกฤตเศรษฐกิจและสังคม จะเห็นได้ว่ารัฐบาลให้ความสำคัญกับการศึกษาของประเทศและการศึกษาจึงมีส่วนในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศ การจัดการศึกษาที่ดีจึงขึ้นอยู่กับการจัดการหลักสูตร ดังที่กรมวิชาการ (2546 : 1-2) กล่าวว่า

“การศึกษาจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง คือ หลักสูตรเพราะหลักสูตรคือแผนงานที่จัดให้มีการเรียนรู้ ถ้าแผนงานไม่ดีการจัดให้มีการเรียนรู้ก็ไม่ดีไปด้วย” หลักสูตรจึงเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่อนาคต อนาคตจะเป็นอย่างไรหลักสูตรเป็นเครื่องชี้นำไปสู่จุดนั้น ดังพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 27 ได้กำหนดให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ให้สถานศึกษาจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่นและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ในมาตรา 35 ระบุไว้ว่า สถานศึกษาที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเฉพาะที่เป็นโรงเรียน มีฐานะเป็นนิติบุคคลเพื่อให้สถานศึกษาสามารถจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นและหลักสูตรสถานศึกษาได้เอง โดยและมาตรา 37 (1) ให้มีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อทำหน้าที่ บริหารและจัดการศึกษาและพัฒนาสาระของหลักสูตรการศึกษา ให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ข้อ 5 ระบุว่าให้มี “คณะกรรมการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการสถานศึกษา” อยู่ภายใต้คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่วางแผนการดำเนินงานวิชาการกำหนดสาระรายละเอียดของหลักสูตรสถานศึกษา และแนวการจัดสัดส่วนสาระการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของสถานศึกษาให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาของท้องถิ่น

จากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยคณะกรรมการการบริหารหลักสูตรและงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 แสดงให้เห็นว่ามีเจตจำนงให้สถานศึกษาจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ชีวิตของตนเองในท้องถิ่น เรียนรู้สภาพภูมิศาสตร์ ประวัติความเป็นมา สภาพเศรษฐกิจ สังคม การดำรงชีวิต ภูมิปัญญา ศิลปะ วัฒนธรรม ตลอดจนให้มีความรัก ความผูกพัน และมีความภาคภูมิใจในท้องถิ่นตนเอง

เมื่อพิจารณาจากแนวดำเนินการดังกล่าวแล้วจะพบว่า ท้องถิ่นหรือชุมชนล้วนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหา และความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้มีโอกาสรียนรู้เรื่องราวที่สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตที่แท้จริงในท้องถิ่นหรือชุมชนของตนเอง

โรงเรียนป่าเต็งวิทยา ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 4 ตำบลป่าเต็ง อำเภอกงกระจัน จังหวัดเพชรบุรี จัดการศึกษาการศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 3 และ 4 โรงเรียนตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ใกล้เคียงกับอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานที่ครอบคลุมพื้นที่ป่าทั้งสิ้น 2,914.7 ตารางกิโลเมตร หรือเกือบสองเท่าของพื้นที่กรุงเทพมหานคร และยังคงอยู่ไม่ห่างจากที่ทำการอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานส่วนที่ 3 ป่าเลา (น้ำตกป่าละอู) สภาพแวดล้อมของโรงเรียนจึงมีความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ต้นหวาย ต้นประดู่แดง ต้นกระจุัด ต้นสมอจันทร์ ต้นกระโดนแดง ต้นตะแบกเลื้อย ต้นฝาง เป็นต้น สำหรับความหลากหลายของสัตว์ป่านานาชนิด เช่น ช้าง หมี ทั้งนี้ในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานยังมีหลากหลายของผีเสื้อกว่า 200 ชนิด โรงเรียนป่าเต็งวิทยาจึงมีความตระหนักที่จะช่วยปลูกฝังให้เยาวชนมีความรัก ห่วงแหนทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่าในท้องถิ่นไว้ตลอดจนให้โรงเรียนอื่น ๆ และบุคคลทั่วไปได้ใช้เป็นแหล่งศึกษาความหลากหลายทางชีวภาพของผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง โดยอาศัยแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นเพื่อปลูกจิตสำนึกในการหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น

บุคลากรในโรงเรียนป่าเต็งวิทยา ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา 1 คน รองผู้อำนวยการสถานศึกษา 1 คน ครูประจำการ 15 คน พนักงานราชการ 2 คน ครูอัตราจ้าง 4 คน นักการภารโรงและยาม จำนวน 2 คน รวมจำนวนบุคลากร 25 คน จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะผู้บริหารโรงเรียนมีความคาดหวังในการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนให้สามารถพัฒนาหลักสูตรและจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับสภาพและความต้องการท้องถิ่น การพัฒนาครูในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นควรให้ครูทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตรในทุกขั้นตอนและการมีส่วนร่วมของนักเรียนและชุมชนอีกด้วย ดังที่ สุชาติ ชินจิตร (2549 : 9) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นโดยใช้กระบวนการวิจัยของครู ศึกษาค้นคว้าท้องถิ่นเกี่ยวกับเรื่อง ความหลากหลายทางชีวภาพจะช่วยให้การศึกษาไม่แยกส่วนจากวิถีชีวิตหรือชุมชน เด็กนักเรียนจะได้ความรู้ท้องถิ่นจากการสัมผัส ครูจะรู้จักท้องถิ่นเพื่อนำประเด็นของท้องถิ่นมาสร้างเป็นชุดการเรียนรู้และหลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งครูจะต้องไปสัมภาษณ์ข้อมูล นำมาสร้างเป็นบทเรียนให้นักเรียนได้เข้าไปเรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของตน ดังนั้นการให้ครูพัฒนาการเรียนการสอนที่ทำให้เด็กนักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่น จำเป็นจะต้องให้ครูเห็นคุณค่าของการใช้ประเด็นท้องถิ่นในการค้นคว้ารู้จักพื้นที่ของตนเอง เพื่อที่จะทำให้เด็กได้เรียนรู้ท้องถิ่นด้วยการสัมผัสจริง ซึ่งเป็นหัวใจของการเรียนรู้ท้องถิ่น ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องทำการพัฒนาครู ซึ่งเป็นบทบาทหนึ่งของผู้บริหารสถานศึกษาพัฒนาให้ครูใช้ท้องถิ่นเป็นแหล่งการเรียนรู้

และครูทำการวิจัยองค์ความรู้ในท้องถิ่นเกี่ยวกับความหลากหลายทางชีวภาพ แล้วนำมาเป็นสาระเพิ่ม (หลักสูตรท้องถิ่น) ของหลักสูตรสถานศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษารายงานการวิจัยและพัฒนา รูปแบบ การพัฒนาครูและบุคลากรเรียนรู้เพื่อพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาโดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น (กาญจนา บุญส่ง และคณะ, 2546 : 1- 6) และเห็นว่ารูปแบบการพัฒนาครู SWIPPA เป็นรูปแบบที่ เหมาะสมสอดคล้องกับการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เพราะครู นักเรียน ผู้รู้ในชุมชนมี ส่วนร่วมในการเรียนรู้ การปฏิบัติงานร่วมกันในทุกๆ ขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตร สอดคล้องกับ ความต้องการและปัญหาของชุมชน

จากความสำคัญของหลักสูตรสถานศึกษา การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น และความหลากหลาย ของสภาพแวดล้อมทางชีวภาพของโรงเรียนป่าเต็งวิทยา ที่มีทั้งพืชชนิดต่าง ๆ และสัตว์หายากที่ไม่ค่อยมี ปรากฏในท้องถิ่นอื่นๆ เช่น ผีเสื้อ ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานมีมากกว่าสองร้อยชนิดและความ ตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและเห็นคุณค่าของความหลากหลายทาง ชีวภาพในตำบลป่าเต็ง ในฐานะผู้วิจัยเป็นผู้บริหารสถานศึกษาจึงเห็นว่าควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาครูโดยใช้รูปแบบการพัฒนาครู SWIPPA เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นความหลากหลายทาง ชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อ ในตำบลป่าเต็ง ของโรงเรียนป่าเต็งวิทยา อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ทั้งนี้ เพื่อใช้เป็นสาระเพิ่มของกลุ่มสาระวิทยาศาสตร์และเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนได้รู้จักท้องถิ่นของ ตนเอง รู้คุณค่าและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่นให้ดำรงอยู่ตลอดไป

เป้าหมายของการวิจัย

โรงเรียนป่าเต็งวิทยาได้พัฒนาครูโดยใช้รูปแบบการพัฒนาครู SWIPPA และมีหลักสูตร ท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อ ในตำบลป่าเต็ง เป็นสาระเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ วิทยาศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 4

คำถามการวิจัย

1. องค์ความรู้ท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง อำเภอ แก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี มีกี่ชนิด อะไรบ้าง และมีลักษณะการดำรงชีวิตอยู่ในชีวบริเวณอย่างไร
2. การพัฒนาครูโดยใช้รูปแบบการพัฒนาครู SWIPPA เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อในตำบลป่าเต็งของโรงเรียนป่าเต็งวิทยา อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ประกอบด้วยกี่หน่วยการเรียนรู้ อะไรบ้าง และเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาครูโดยใช้รูปแบบสวิปปาเพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าแดงของโรงเรียนป่าแดงวิทยา อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาองค์ความรู้ท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าแดง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี
2. เพื่อศึกษาการพัฒนาครูโดยใช้รูปแบบ SWPPA เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าแดงของโรงเรียนป่าแดงวิทยา อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ขอบเขตประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของประชากรและกลุ่มเป้าหมาย ที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

- 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนป่าแดงวิทยา อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 486 คน ปีการศึกษา 2551
- 1.2 กลุ่มที่ใช้ในทดลองหลักสูตร ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนป่าแดงวิทยา ที่ศึกษาในช่วงชั้นที่ 4 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีการเลือกจากกลุ่มนักเรียนที่เลือกเรียนเน้นวิทยาศาสตร์
- 1.3 กลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ได้แก่ ครูโรงเรียนป่าแดงวิทยา จำนวน 20 คน

2. ขอบเขตเนื้อหา

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาครูเพื่อหลักสูตรท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าแดงของโรงเรียนป่าแดงวิทยา อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตเนื้อหา ดังนี้

2.1 ความหลากหลายทางชีวภาพของผีเสื้อ (Butterfly) ในตำบลป่าเต็ง
อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

2.2 พัฒนาครูโดยใช้รูปแบบรูปแบบ SWIPPA เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นความ
หลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อในตำบลป่าเต็งของโรงเรียนป่าเต็งวิทยา อำเภอแก่งกระจาน
จังหวัดเพชรบุรี

3. รูปแบบการพัฒนาคู

ผู้วิจัยใช้การพัฒนาคูรูปแบบรูปแบบ SWIPPA (กาญจนา บุญส่ง และคณะ, 2546 :
1- 6) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Learning, S) ผู้เกี่ยวข้องกับโรงเรียน
(Whole –School, W) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction, I) การมีส่วนร่วม (Participation, P) กระบวนการ
และผลผลิต (Process and Product, P) และการนำไปประยุกต์ใช้ (Application, A)

4. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research : PAR)
โดยผู้วิจัยใช้รูปแบบการพัฒนาคูโดยใช้รูปแบบรูปแบบ SWIPPA เพื่อให้ครูโรงเรียนป่าเต็งวิทยา
จำนวน 20 คน มีส่วนร่วมในการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง
ผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง และผู้ให้ข้อมูลประกอบด้วยปราชญ์ชาวบ้าน ภูมิปัญญาท้องถิ่น และผู้รู้ในชุมชน
จำนวน 20 คน เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 20 คน และนักเรียน
โรงเรียนป่าเต็งวิทยาจำนวน 20 คน โดยนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาเป็นหลักสูตรท้องถิ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ท้องถิ่น หมายถึง บริเวณสถานที่ รวมทั้งสภาพแวดล้อมสังคมและวัฒนธรรม
ที่ผู้เรียนส่วนมากมีวิถีชีวิตเกี่ยวข้อง คำนึงมาตั้งแต่กำเนิด มีขอบข่ายครอบคลุมทุกหมู่บ้านของ
ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

2. สารการเรียนรู้ท้องถิ่น หมายถึง รายละเอียดของข้อมูลสารสนเทศรวมทั้งเนื้อหา
องค์ความรู้ที่เกี่ยวกับท้องถิ่นในด้านความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อในตำบลป่าเต็งของ
โรงเรียนป่าเต็งวิทยา

3. กรอบสารการเรียนรู้ท้องถิ่น หมายถึง ขอบข่ายเนื้อหาการเรียนรู้ท้องถิ่นที่ใช้
มาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้
วิทยาศาสตร์ ได้แก่ มาตรฐาน ว 1.2 มาตรฐาน ว 2.1 และ ว 2.2 เป็นกรอบสารการเรียนรู้ท้องถิ่น
ความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง

4. หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง หลักสูตรที่โรงเรียนป่าเต็งวิทยาจัดทำขึ้นให้กับผู้เรียน โดยมีรายละเอียด เนื้อหาสาระ การเรียนการสอน เอกสาร หนังสือ ความรู้ สื่อ อุปกรณ์ที่จัดทำขึ้นให้สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นในด้านความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง

5. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง กระบวนการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น ความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง โดยการเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำรายละเอียดของหลักสูตร การจัดทำหนังสือเสริมประสบการณ์เรื่องความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง

6. การพัฒนารูปแบบรูปแบบ SWIPPA หมายถึง การพัฒนาครูให้สามารถจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น ความหลากหลายทางชีวภาพ โดยการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายของโรงเรียนป่าเต็งวิทยา ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียน ปรากฏท้องถิ่น ครู นักเรียน วิทยากรท้องถิ่น โดยมีขั้นตอนดังนี้ คือ การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Learning, S) ผู้เกี่ยวข้องกับโรงเรียน (Whole -School, W) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction, I) การมีส่วนร่วม (Participation, P) กระบวนการและผลผลิต (Process and Product, P) และการนำไปประยุกต์ใช้ (Application, A)

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ในการเรียนหลักสูตรท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง

8. ความหลากหลายทางชีวภาพ หมายถึง ผีเสื้อหลากหลายชนิดที่พบในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

9. ผีเสื้อ (Butterfly) หมายถึง แมลง (Insects) จำพวกหนึ่ง เป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังชั้นสูง อยู่ในไฟลัมอาร์โทรโปดา (Arthropoda) ที่พบในตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

10. โรงเรียนป่าเต็งวิทยา หมายถึง โรงเรียนป่าเต็งวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 2 ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ 4 ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. โรงเรียนป่าเต็งวิทยามีหลักสูตรท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่อง ผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง เป็นสาระเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ช่วงชั้นที่ 4

2. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ รู้คุณค่าและตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในท้องถิ่นตน และสามารถดูแลรักษาทรัพยากรให้ยั่งยืนสืบไป

3. ครูโรงเรียนป่าเต็งวิทยาได้พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ สร้างความรู้ ในการพัฒนาหลักสูตรโดยใช้รูปแบบพัฒนาครู SWIPPA เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นความหลากหลายทางชีวภาพ เรื่องผีเสื้อในตำบลป่าเต็ง และสามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นในกลุ่มสาระต่างๆ ได้

4. โรงเรียนป่าเต็งวิทยา มีเครือข่ายความร่วมมือในการสนับสนุนการปฏิรูปการเรียนรู้ ด้านความรู้ท้องถิ่น หลักสูตรท้องถิ่นและกระบวนการจัดการเรียนรู้หลักสูตรท้องถิ่น